

Regeringens Side vilde blive fremsat et saadant Forslag. Det var den Gang Parternes Ønske og er det vedblivende, at et saadant Lovforslag kun skulde omfatte netop det ene Spørgsmaal om Vidneførsel, idet man ikke mente, at det var ønskeligt, hvad der maaske kunde være nogen Fristelse til ved at optage denne Sag, at blande andre og store Principspørgsmaal angaaende Voldgiftsdomstoles Sammensætning og Virkemaade ind under en anden Lov, i alt Fald ikke under en Lov, der skulde knytte sig til en bestemt Overenskomst. I denne Henseende glæder det mig at kunne konstatere, at den ærede Minister har taget Hensyn til det Ønske, der i Andragendet fra Parterne var fremsat om at begrænse Lovforslaget til udelukkende at omfatte Vidneførselen.

Jeg kan sige, at jeg er ganske enig med den sidste ærede Taler, naar han fremhævede, at der vistnok er en Begrænsning i Lovforslagets § 1 derigennem, at Udtrykket „Arbejdsforholdene“ gaar paa Industri og Haandværk alene, det er muligt, at man lettest kommer over det ved netop at stryge disse Ord. Paa den anden Side vilde jeg i formel Henseende have sat nok saa megen Pris paa, at man havde lavet dette Lovforslag udelukkende efter Overenskomsten. Nu har man valgt den Vej at sige, at der kan tildeles en saadan Centralforening, som de nævnte, en Ret til ved en oprettet Voldgiftsdomstol at afhøre Vidner, og Beføjelsen gives da ved kgl. Anordning. Naar man ønsker, det skal ske ved kgl. Anordning, kan jeg vel forstaa, at man har valgt denne Form. Der er maaske ikke noget at sige dertil; men der er dog det at gøre opmærksom paa, at Regeringen i Henhold til § 4, og netop i Henhold til, at hele Forslaget er bygget paa, at Beføjelsen gives ved kgl. Anordning, ogsaa kan tage denne Beføjelse tilbage. Den kan gøre det i en Række nævnte Tilfælde saaledes, naar Voldgiftsrettens Formand ikke længer opfylder de Betingelser, der ere fastsatte for at være fast Dommer, eller naar Bestemmelsen i øvrigt maatte give Anledning til Misbrug. Det vil altid være Regeringen, der skal skønne over, om Voldgiftsretten har benyttet denne Beføjelse paa rette Maade. Der er, som sagt, maaske ikke noget at sige dertil, det er jo et Forsøg, der skal gøres, og det vil vel ogsaa være rigtigst at lade det hele have Forsøgets Karakter. Der vil vel næppe inden for rimelig Tid blive nogen Anledning til at give andre Organisationer Beføjelse end dem, der ere nævnte

i Andragendet, nemlig Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund.

Ogsaa jeg har nogen Betænkelighed ved Bestemmelsen i § 2 om, at Vidneførselen skal ske for Voldgiftsrettens Formand. Jeg er enig med det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (N. Anderseu) i, at hvis Voldgiftsretten skal kunne træffe en hurtig og saglig Afgørelse, bør man komme bort fra det inkvisitoriske System, der ellers er det fremherskende i vor Retspleje og over til, at Vidneforklaringernes Afgivelse overværes af dem, der skulde være Dommere i den Sag. Jeg finder det ogsaa naturligt, at de, der have Interesse i Vidneførselen, ere til Stede ved den paa lignende Maade, som det sker ved de almindelige Domstole. Jeg mener, at hele Voldgiftsretten eller i alt Fald — det kan jo fastsættes i Forretningsordenen — et vist Antal af Voldgiftsrettens Medlemmer, og da et lige Antal af begge de repræsenterede Sider, skulde være nærværende ved Vidneførselen. Jeg haaber, det maa være Meningen.

Jeg kan ganske slutte mig til, at man medtager de Kjøbenhavn nærliggende Jurisdiktioner, Søndre- og Nordre- og Amager Birk, ligesom man har taget Frederiksberg Birk med.

Med Hensyn til den Udvidelse af Forslaget, som den ærede første Taler ønskede, mener jeg, at der heller ikke er nogen Betænkelighed derved. Det vil nemlig være ret vanskeligt i de Stridigheder, som det her drejer sig om, og hvor mange Mennesker ere med, at begrænse Vidneforklaringen til Folk, der ikke ere mere eller mindre direkte interesserede i Spørgsmaalet. Hvis man tænker sig, at der paa en større Fabrik har været Tale om at omgaa en Lønbestemmelse til Skade for Arbejderne, vilde det jo være urigtigt, om alle disse Arbejdere, fordi de vare interesserede, bleve afskaarne fra at afgive Vidneforklaring. Det kunde jo nemlig være saaledes, at det foreløbig kun gik ud over nogle enkelte; men at man mente, det senere vilde gaa ud over de andre, og saa vilde det være urigtigt om disse andre, fordi de kunde siges at være en Art Part i Sagen, skulde være afskaarne fra at afgive Vidneforklaring. Jeg vil være villig til at arbejde paa en Ordning, hvorefter der kan ske Ændring heri.

Jeg har ligeledes været noget betænkelig ved Bestemmelsen i § 2, Nr. 1, der gaar ud paa, at Kendelsen angaaende hvorvidt et Vidne kan føres eller ej, skal kunne appelleres, men ved at tænke nærmere over